

## Arrest

nr. 274 800 van 30 juni 2022  
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2022 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

**BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*Aan de Heer. die verklaart te heten*

*Naam: A. (..)*

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: 04.10.1987

Geboorteplaats: Zaio

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige visum of verblijfstitel. Uit het administratief dossier dat betrokkene op 11.06.2020 op het Marokkaans consulaat te Antwerpen huwde met Mevrouw A. Y. (..) (RRN: xxxxxxxxxxxx), die op dat ogenblik in het bezit was van een F kaart. Betrokkene diende op 25.01.2021 een aanvraag gezinshereniging in met zijn echtgenote, op basis van de artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 21.06.2021 onontvankelijk verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 1 Ster) werd op 08. 12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkenes echtgenote bekwam het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 19.12.2018 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, Betrokkene werd bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.07.2019 door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht in functie van haar Duitse broer A., Ab. (..) (xxxxxxxxxx) met wie zij zich vestigde. Op 10. 03.2022 werd het verblijfsrecht van betrokkene echtgenote ingetrokken op grond van artikel 42quater van de wet van 15. 12.1980, omdat de situatie van betrokkene intussen totaal gewijzigd is. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene echtgenote en haar Duitse broer, en dit sedert 08. 07.2020, datum waarop zij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene echtgenote en haar broer. Een eventueel beroep tegen de intrekking van verblijfsrecht, heeft geen opschortende werking. Een terugkeer naar Marokko belet betrokkene echtgenote niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Betrokkenes echtgenote heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kunnen betrokkene en zijn echtgenote samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun oudere, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.V.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden

*blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"ENIG MIDDEL: Schending van art. 7 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven(hierna: Terugkeerrichtlijn); Schending van artikel 7, artikel 74/13, samen gelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn; Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vergat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest»); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*  
*EERSTE ONDERDEEL: Artikel 7 Vreemdelingenwet De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling. Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vw en de motiveringsplicht geschonden zijn. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.*

*TWEEDE ONDERDEEL: Het Hoorrecht. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.*

*In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven in België, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder m staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).*

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben(HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13,HvJ 17 juli 2014, Ys e.a" C-141/12 en C-372/12).*

*Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.*

*Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179397 van 14 december 2016 inzake BaniBledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd. Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t.Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr.198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5*

september 2014. Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126. 158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoekersluit zich bij die arresten aan.<sup>2</sup> Het hoorrecht werd niet gerespecteerd

Verzoeker werd niet gehoord in het kader van het nemen van huidige beslissing..

Een werd geen interview afgenomen, noch mocht hij een verhoorblad ontvangen waarin gevraagd werd alle elementen kenbaar te maken n. a.v. van de mogelijkheid tot de afgifte bevel.

Het recht om gehoord te worden houdt namelijk in dat verzoeker in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Evident dient verzoeker daarom correct en volledig geïnformeerd te worden over welke elementen verwerende partij noodzakelijk acht vooraleer zij een beslissing nemen.

Verwerende partij schendt het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

### 3. Elementen die kunnen leiden tot een andere besluitvorming

Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Als verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat er wel degelijk sprake is van samenwonen tussen zijn echtgenote en haar Duitse broer. Hij had kunnen benadrukken dat de bijlage 21 onterecht werd afgeleverd aan zijn echtgenote gelet op hun samenwonen en hun voortaan afhankelijkheid.

Dat zijn echtgenote vast tewerkgesteld is in België bij I. SPRL, een maandelijks inkomen heeft en dat zij perfect geïntegreerd is.

Dat hun gezinsleven zich hier afspeelt.

Dat zij gezinsuitbreiding overwegen.

Doordat verzoeker niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de juiste feitelijke gegevens en hun actuele situatie op het ogenblik van de beslissing.

De beslissing is niet gebaseerd op juiste actuele feitelijke gegevens.

Verzoeker meent dat deze elementen tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden en ze de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De motiveringsplicht en het hoorrecht werd geschonden.

Derde onderdeel: Schending van artikel 8 EVRM artikel 74/13 en 62 vreemdelingenwet schending van artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandeling en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel van het hoorrecht in samenhang met artikel 8 EVRM en 74/13 Vreemdelingenwet schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Dit artikel is in de Belgische vreemdelingenwet omgezet in artikel 74/13 vreemdelingenwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, §150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoer belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan vaneen derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat

betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan worden afgegeven" (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuurde situatie in concreto dient te appreciëren wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la portie requérants n'était pas enüèrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden wasen dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vonnt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke nonnen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt m dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of m strijd met wettelijke normen en, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c, nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan m geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast dooreen interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210. 029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig moeilijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fairbalance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijn de feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut...

.Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt

het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nageaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en indien dit het geval is of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een mime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond. De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen.

Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd: er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden. Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn. Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgevoerd. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

## 2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.:

(a) General principles<sup>193</sup>.

The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec. ), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec. ), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).<sup>194</sup> The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Uner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed there in, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).<sup>196</sup> As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aims pursued by his or her extradition.<sup>3</sup> Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet msamenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het hoorrecht, al of niet in samenlezing met artikel 8 EVRM en art. 74/13 Vreemdelingenwet.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

Op het ogenblik dat huidige beslissing werd genomen was er wel degelijk sprake van gezamenlijke vestiging tussen zijn echtgenote en haar broer. Dit blijkt uit de beschikbare feitelijke gegevens zoals het Rijksregister (stik 2 en 3).

De bestreden beslissing dateert van 11/3/2022 wat concreet betekent dat de oordeelsvorming van verwerende partij op dat ogenblik werd genomen.

De gezamenlijke vestiging van zijn echtgenote en haar broer op 4/3/2022 blijkt uit het Rijksregister en dit aldus 8 dagen voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Verwerende partij had aldus kennis van dit element, of diende dit ten minste te hebben, maar laat na hiermee rekening te houden.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, is er wel degelijk samenwoning en enige vorm van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar broer.

Zij vormen samen een intens gezin in België.

De echtgenote van verzoeker is bovendien vast tewerkgesteld bij I. SPRL sinds 2/11/2020.

Met al deze elementen wordt geen rekening gehouden.

De motivering van verwerende partij is dan ook manifest onjuist minstens onvolledig.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens.

De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Bovendien werd het hoorrecht in samenlezing met artikel 8 EVRM, art. 74/13 Vreemdelingenwet art. 5 teruggekeerrichtlijn niet gerespecteerd.

*Verzoeker verwijst naar hetgeen gesteld hierboven en herhaalt dat als hij was gehoord, hij had kunnen wijzen op de foutieve informatie waarop verwerende partij zich beroept, dat er weldegelijk sprake is van samenwoning tussen verzoeker, zijn echtgenote en haar broer, dat er sprake is van een intense afhankelijkheidsrelatie in België, dat zijn echtgenote professioneel, sociaal en cultureel verankerd is in België.*

*Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelf uitmaakt. Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel zou gegeven geweest zijn.*

*Het respecteren van een correct hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat zij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Zo wordt in het bestreden bevel verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat stelt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig visum of geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet en geeft te kennen dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten expliciet moet worden gemotiveerd waarom meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag, geen toepassing kunnen vinden. Het standpunt van verzoekende partij vindt echter geen steun in de wet. In artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan immers niet worden gelezen dat de gemachtigde in de akte van het bevel om het grondgebied te verlaten telkenmale moet motiveren waarom de hogere verdragsrechtelijke normen de afgifte van het bevel niet in de weg staan. In dit kader wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf erkent dat er ter zake een gebonden bevoegdheid voortvloeit uit artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze gebonden bevoegdheid kan weliswaar niet leiden tot de afgifte van een bevel dat strijdig is met een welbepaald grondrecht zoals onder meer de grondrechten van het EVRM, doch dit betekent nog niet dat daarom ook uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd ten aanzien van elk van de mogelijkheden in het geding zijnde *“meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”*.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de verwerende partij, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die zij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat zij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet op een uitdrukkelijke motiveringsplicht (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Deze zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering. Hierna zal blijken dat hieraan *in casu* is voldaan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook gemotiveerd heeft waarom artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt door het treffen van het bevel om het

grondgebied te verlaten en maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er nog andere voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag, het treffen van de bestreden beslissing verhinderen.

Haar betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht kan niet gevolgd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het bestreden bevel werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij betoogt dat – indien zij gehoord was geweest – zij had kunnen wijzen op het feit dat haar echtgenote wel degelijk samenwoont met haar Duitse broer en dat de bijlage 21 ten aanzien van haar echtgenote onterecht werd afgegeven. De Raad wijst er evenwel op dat ook haar echtgenote in het kader van haar beroep tegen de bijlage 21 deze argumentatie reeds had opgeworpen maar de Raad in zijn bespreking duidelijk heeft aangegeven waarom deze argumentatie niet standhoudt. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 274 798 van 30 juni 2022. Ook het beroep van haar echtgenote tegen het ten aanzien van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen bij arrest nr. 274 799 van 30 juni 2022, waarbij voormelde argumentatie eveneens verworpen werd. Zo stelde de Raad vast:

“(…)

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 februari 2022 via een schrijven van de verwerende partij op de hoogte werd gebracht van het feit dat de verderzetting van haar verblijfsrecht werd onderzocht omdat bleek dat zij niet meer gezamenlijk gevestigd was met de Unieburger in functie van wie zij verblijfsrecht had bekomen en dat zij nieuwe bewijsdocumenten diende over te maken aangaande haar recente situatie. Verzoekende partij heeft daarop gereageerd en verschillende stukken overgemaakt aan het bestuur waarna deze op 10 maart 2022, met inachtneming van de door de verzoekende partij overgemaakte stukken, beslist heeft dat het verblijfsrecht beëindigd werd. Daags nadien heeft de verwerende partij het thans bestreden bevel genomen. Aangezien de verzoekende partij,*

naar aanleiding van de vraag tot inlichtingen inzake de verderzetting van haar verblijfsrecht, ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar gezinssituatie, haar verblijf en integratie te verschaffen aan de verwerende partij en waarop de verwerende partij geantwoord heeft in de beslissing inzake de beëindiging van het verblijf, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel – andermaal had moeten worden gehoord.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat uit het schrijven van 17 februari 2022 niet kon opgemaakt worden dat zij ook haar band met haar Duitse broer moest aantonen, kan zij geenszins gevolgd worden. Uit de bewoordingen van voormeld schrijven, meer bepaald: “Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen” blijkt duidelijk dat het bestuur de verzoekende partij erop wijst dat, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer voorligt met de referentiepersoon, het verder verblijf van verzoekende partij in vraag wordt gesteld. Verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat “de gezamenlijke vestiging” met de referentiepersoon niet als een pertinent gegeven uit de brief naar voren kwam. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet wist dat de gezinsband tussen haarzelf en haar broer ter discussie stond en dat het tegenbewijs daarvan wel degelijk relevant was. Verder wordt in het schrijven ook duidelijk gesteld dat elementen met betrekking tot haar gezinssituatie relevant zijn in de beoordeling. Verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat zij niet wist dat de elementen met betrekking tot haar gezinssituatie pertinent zouden zijn.

Daarenboven, voor zover verzoekende partij in haar betoog dienaangaande wel gevolgd zou kunnen worden, quod non, dan nog toont zij niet aan dat zij stukken had kunnen overmaken die toelieten vast te stellen dat er wel degelijk nog sprake was van gezamenlijke vestiging met haar broer. Met haar verwijzing naar de nieuwe samenwoning met haar broer, doet zij immers geen afbreuk aan de vaststelling dat zij sinds november 2020 werkt en een inkomen heeft, alsook dat zij sinds 11 juni 2020 gehuwd is en op 8 juli 2020 bij haar echtgenoot introk. Verzoekende partij die blijkens de meest recent voorgelegde loonfiche (februari 2022) een inkomen heeft van 1970,33 euro per maand en die ondertussen ook een eigen gezin gesticht heeft, kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij nog steeds afhankelijk is van haar Duitse broer en zij omwille daarvan een hechte en effectieve gezinscel vormt met haar Duitse broer. De relatie met haar Duitse broer betreft niet meer dan affectieve banden die meerderjarige verwanten met elkaar onderhouden, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband waardoor er nog steeds sprake zou zijn van gezamenlijke vestiging. (...)

Het betoog van verzoekende partij over de samenwoning tussen haar echtgenote en diens Duitse broer kan, gelet op voorgaande, niet overtuigen om een schending van het hoorrecht aan te tonen. Verder blijkt ook dat de verwerende partij bij de beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoekende partij rekening heeft gehouden met diens tewerkstelling in België alsook met de elementen van integratie die de echtgenote had voorgelegd.

Verder, waar verzoekende partij nog wijst op het feit dat zij een echtgenote heeft, blijkt uit het thans bestreden bevel van 11 maart 2022 dat de verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden. De verwerende partij heeft er tevens op gewezen dat er geen beschermenswaardige gezinsbanden met andere verwanten worden aangetoond.

De Raad ziet voorts niet in hoe het feit dat verzoekende partij en haar echtgenote “gezinsuitbreiding overwegen” van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. Zoals de verwerende partij stelt, kunnen verzoekende partij en haar echtgenote hun gezinsleven verderzetten in het land van herkomst. Uit niks blijkt dat zij aldaar niet zouden kunnen gaan voor gezinsuitbreiding.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij nog andere elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.5. In zijn arresten stelt de Raad van State dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Gelet op voorgaande wordt geen schending van dit principe aangetoond.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Ze noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

*“Uit het administratief dossier dat betrokkene op 11.06.2020 op het Marokkaans consulaat te Antwerpen huwde met Mevrouw A. Y. (...) (RRN: xxxxxxxxxxxxxx), die op dat ogenblik in het bezit was van een F kaart. Betrokkene diende op 25.01.2021 een aanvraag gezinsherenging in met zijn echtgenote, op basis van de artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 21.06.2021 onontvankelijk verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 1 Ster) werd op 08. 12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkenes echtgenote bekwam het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 19.12.2018 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, Betrokkene werd bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.07.2019 door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht in functie van haar Duitse broer A., Ab. (...) (xxxxxxxxxxx) met wie zij zich vestigde. Op 10. 03.2022 werd het verblijfsrecht van betrokkenes echtgenote ingetrokken op grond van artikel 42quater van de wet van 15. 12.1980, omdat de situatie van betrokkene intussen totaal gewijzigd is. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkenes echtgenote en haar Duitse broer, en dit sedert 08. 07.2020, datum waarop zij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkenes echtgenote en haar broer. Een eventueel beroep tegen de intrekking van verblijfsrecht, heeft geen opschortende werking. Een terugkeer naar Marokko belet betrokkenes echtgenote niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Betrokkenes echtgenote heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kunnen betrokkene en zijn echtgenote samen een nieuwe toekomst opbouwen.*

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun oudere, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.V.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

2.7. Verzoekende partij blijft volharden in haar stelling dat haar echtgenote een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met haar Duitse broer omdat deze broer opnieuw is gaan inwonen bij haar echtgenote, maar zij overtuigt niet. De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Met een loutere verwijzing naar de samenwoning met haar broer toont de verzoekende partij echter niet aan dat haar echtgenote in België afhankelijk is van haar broer. Zoals duidelijk blijkt, beschikt haar echtgenote zelf over een afdoende inkomen via tewerkstelling

en vormt zij een gezin met verzoekende partij. De banden die haar echtgenote heeft met haar broer betreffen louter normale affectieve banden tussen volwassen verwanten.

Verzoekende partij brengt voorts ook niks concreets in tegen de vaststelling van de verwerende partij dat haar echtgenote geen verblijfsrecht meer heeft in België en dat zij hun gezinsleven kunnen verderzetten in het land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM op dat vlak wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.8. Nu verzoekende partij voorts geen gewag maakt van minderjarige kinderen en zij evenmin aantoont dat zij gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, maakt zij, mede gelet op de bespreking hoger inzake haar gezinsleven, geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.9. Verzoekende partij betoogt tenslotte nog dat een schending van het privéleven van haar echtgenote voorligt nu deze in België tewerkgesteld is en sociaal en cultureel verankerd is.

2.10. Zoals hoger evenwel gesteld heeft de verwerende partij in de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 10 maart 2022 ten aanzien van haar echtgenote rekening gehouden met de elementen die onderdeel uitmaken van het privéleven van haar echtgenote in België. Zo werd gemotiveerd: *“(..) dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene meldde zich op 19.12.2018 aan bij de stad Antwerpen om haar verblijfsaanvraag in te dienen. Zij verblijft thans iets meer dan drie jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (27 jaar), een relatief korte periode is.*

*Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Zelf voert ze in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.*

*Betrokkene toont aan niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en tewerkgesteld te zijn voor I. SPRL, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.*

*Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.*

*(..) Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.”*

Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij voorhoudt dat voor het treffen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de tewerkstelling en elementen van integratie in België van haar echtgenote. Het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 10 maart 2022 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 273 798 van 30 juni 2022.

Verzoekende partij maakt voorts op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zijzelf gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op dat vlak evenmin aangetoond.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER